

SARA OCHS

PARATIISIN
PINNAN
ALLA

BAZAR

SARA OCHS

**PARATIISIN
PINNAN
ALLA**

Suomentanut Laura Liimainen

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Laura Liimatainen
Englanninkielinen alkuteos *The Dive*
Copyright © Sara Ochs 2023

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-403-024-3

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

ESINÄYTÖS

PERJANTAI-ILTA

Basso jumputtaa jossain takanani ja toistaa korvissa sykkivän veren kohinaa. Katson ihmisjoukkoa, josta olen erkaantunut. Kirkkaalla vihreällä ja sairaalloisen imelällä pinkillä maalatut kehot hinkkaavat toisiaan vasten. Kullanvärisistä ja vihreistä pulloista kuohuu halpaa kaljaa, ja kaveriporukat tyhjentävät vastenmielisen sinisellä nesteellä täytettyjä kultakalamaljoja. Kauempana tanssija pyörittää palavaa vannetta vaikuttuneen – ja erittäin päihtyneen – yleisön ihastellessa.

Yhtäkkiä kaikki on sumeaa kuin seuraisin tapahtumien kulkua itseni ulkopuolelta. Pelkkää neonvärien kakofoniaa, jota säestävä musiikki on muuttunut yhdeksi ja samaksi epämääräiseksi nuotiksi, niin syväksi ja kovaksi että se tuntuu tärinänä rintalastassa. Lihakset painavat, ja joudun käskemään itseäni hengittämään kuin ruumiini olisi unoh-
tanut tavalliset toimintonsa. Kenties juomaani on pantu jotakin, että tämä olisi helpompaa, tai sitten olen vain se-
kaisin kaikesta, mitä tiedän. Siitä, että tiedostan ajan ole-
van lopussa. Että minulla on enää sekunteja elinaikaa.

Huudan kohti ihmisjoukkoa apua anellen, mutta ei siitä ole hyötyä. Kaiuttimista kantautuva meteli pyyhkii rannan yli lumivyörynä, joka vaientaa ääneni.

Eikä kukaan auttaisikaan. Toimin aivan väärin. Luulin olevani heitä fiksumpi, luulin selvittäväni, mikä pimeys saarella asuu, ja estäväni sitä satuttamasta ketään muuta. Ettei kenenkään tarvitsisi enää kuolla.

Jos voisin palata ajassa takaisin, toimisin toisin. Mutta on liian myöhä. Nyt on liian myöhäistä tehdä mitään.

Tein virheen. Luotin väärään ihmiseen. Kaiken tapahtuneen jälkeen olisi pitänyt tietää paremmin, mutta en tiennyt.

Tunnen kämmenen alaselälläni. Se on kevyt, ja tiedän, miltä tämä näyttää ohikulkijoille. Kaksi bilettäjää on paennut tanssilattialta viettämään romanttista kahdenkeskistä hetkeä kuunvalossa. Harhaluulo on niin kaukana totuudesta, että minua melkein hymyilyttää.

Melkein.

Sillä minä tiedän, mitä kämmen tarkoittaa. Ja tiedän, mitä seuraavaksi tapahtuu.

Vaikka en tietäisikään, niin kuulen kylmän ja kovan äänen läheltä korvaani, eikä musiikki juuri vaimenna sitä.

”Liiku. Eteenpäin.”

Katson eteeni, jossa valtameri ulottuu horisonttiin saakka, mustat aallot kimaltavat kuusta lankeavassa valossa – kuu on pyöreä ja täyteläinen kuin raskausvatsa. Olen ihastellut näkymää useaan otteeseen täällä ollessani eikä mikään vedä vertoja sen kauneudelle.

Tottelen ääntä ja kävelen eteenpäin. Onko minulla muka vaihtoehtoja? Pehmeä ranta antaa periksi korkokenkieni alla, kovettuu hiljalleen, hiekka on pakkaantunut kovaksi kuin betoni. Kun tunnen veden hyväilevän varpaitani, vilkaisen vielä kerran olkani yli toisiinsa kietoutuneita

vartaloita, ihmisiä jotka yrittävät keinolla millä hyvänsä löytää yhteyden. Nuhjuisuudestaan huolimatta – huumet ja viina saavat heidän lysähtelemään toistensa päälle kömpelösti – näky on kaunis.

Jo pitkän aikaa olen ollut kylmyyden vallassa, vaikka saaren paksu kosteus on liimautunut ihoon viime päivät. Vihan sanotaan polttavan, mutta se on asettunut vatsaani kovana kuin jää ja jäädyttänyt suoneni. En voinut ajatella mitään muuta kuin kosta. En ollut koskaan ennen kokenut tällaista tarvetta tuottaa toiselle kipua.

Kun vesi nyt hipoo polvilumpioitani ja katselen, kuinka ihmiset rannalla tanssivat kimaltelevassa kuunvalossa, niin kaukana muusta maailmasta, tuntuu kuin jää vihdoinkin sulaisi.

Tunsikohan hän samoin ennen se tapahtui hänelle? Elämää alkaa arvostaa vasta kun se on loppumaisillaan.

Ennen kuin ehdin ajatella enempää, jalkani lakkaavat liikkumasta, ja selälleni kämmenen viereen asettuu toinen. Ne työntävät minut pää edellä veteen. Kaatuessani haukon henkeäni, otsani kolahtaa kovaa merenpohjassa lojuvaan kiveen. Mutta se ei riitä. Kädet tarttuvat tiukasti kaulaani, pitävät päätäni pinnan alla, jalat puristuvat lanteideni ympäri ja painavat minua alas. Minä taistelen vastaan, mutta hän ei liikahtakaan. Nostan käteni ja yritän saada otetta jostakin, mutta on kuin makaisin painopeiton alla. Lopulta käteni kietoutuvat ranteiden ympärille, ja raavin kynsilläni lihaa niin kovaa kuin pystyn. Vesi kuitenkin pehmentää kaiken, kynnet jättävät tuskin naarmua.

Kirvelevä suolavesi pakottaa silmäni auki. Ohitseni lipuu pieniä kaloja, ne väistelevät tarkasti suustani nousevia

pieniä kuplia eivätkä tunnu piittaavan elämästä, joka pakenee keuhkoistani.

Kätteni päästävät irti ja jäävät kellumaan aivan kuin lihakseni tiedostaisivat ennen aivojani, että vastaan paneminen on turhaa. Mielessäni näen taas tytön, niin kuin olen nähnyt niin monta kertaa hänen lähtönsä jälkeen. Hänen vuokseen olen täällä. Hänen vuokseen olen uhrannut kaiken.

Häntä minä ajattelen, kun veden kauneus katoaa mustuuteen.

LUKU 1

14 TUNTIA AIEMMIN

CASS

Hotellihuone haisee jo nyt kuolemalta. Luulin, että hajun muodostumisessa kestäisi päiväkausia, mutta patterin lämpö on nopeuttanut prosessia. Varpaideni välistä pursuaa jotakin pak-sua ja märkää, ja aika tuntuu pysähtyvän, kun näen veren imeytyvän maton kuituihin. Jokaisessa pisarassa on pieni pala minua, joka jää tähän huoneeseen, vaikka minä lähdenkin.

Huoneen laidalta kuuluu ääntä. Tömähdys iskee kerran, kahdesti, kolmesti.

Se kiinnittää huomioni ylemmäs, puukkoon, jota puristan kohotetussa kädessäni. Kattovalo laskeutuu terää reunustavalle ruosteenväriselle aineelle. Se on verta. Minun vertani. Nostan puukon ja isken sen hurjalla voimalla alas valmistautuen tyydyttävään osumaan.

Kuulen keuhkoistani nousevan äänen kuin se olisi peräisin jostakusta muusta.

”Hys, hys.”

Läiskäisen käden suulleni ja avaan äkkiä silmäni. Samassa katson Logania, hänen iiristensä valtamerensinisiä aaltoja.

”Cass, minä tässä. Sinä olet kotona. Ei ole hätää”, hän rauhoittelee.

Hitaasti huomaan Loganin kädet poskillani, hänen huolestuneen katseensa, skottiaksenttinsa ja matalan äänensä. Vedän henkeä nenän kautta, ja suolaisen ilman tuttu tuoksu täyttää sieraimeni. *Kahteen laskien sisään, kahteen laskien ulos.*

”Painajainenko?”

Tunnen takaraivossa kytevän päänsäryn, ja kestää hetken ennen kuin tajuan, mitä Logan yrittää kysyä.

”Niin kai”, vastaan vältellen.

”Se onkin uutta.” Hän ei tiedä kauhuista, jotka vainoivat uniani joka ikinen yö vuoden verran hotellihuoneen tapahtumien jälkeen. Alitajuntani näytti muistoa loppumattomalta nauhalta, ja se muuttui joka katselulla synkemmäksi ja pelottavammaksi. ”Mitä se koski?”

Sydämeni jättää edelleen lyöntejä välistä, ja pakotan hengitykseni tasaiseksi vinkillä, jonka opetan aina oppilaille. *Kahteen laskien sisään, kahteen laskien ulos.* ”En muista”, valehtelen.

Tajuan hätkähtäen, että sormeni sivelevät sydämeni yläpuolella olevaa roscoreunaista viivaa, jonka kohdalta iho on pehmennyt ja venynyt. Logan luulee minun saaneen arven onnettomuudessa. Auto-onnettomuudessa lapsena. Tuulilasin palanen lävisti rintani. Kuin sattuman kaupalla selvisin, mutta jäin orvoksi, kun kaksi viimeistä perheenjäsentäni vietiin minulta yhdessä tuhoisassa hetkessä. Hän luulee niin, koska olen uskotellut niin.

Vedän käden rinnaltani, sillä en halua kiinnittää tarpeetonta huomiota arpeen.

Huoli tekee hiljalleen tilaa Loganin kasvoilla hänen tunnusomaiselle vinolle hymylleen: huulet raottuvat, toinen

suupieli kohoaa hieman toista enemmän ja pilke nousee tummansinisiin silmiin. Sekaisesta poninhännästä karannut yksinäinen kihara hipoo leukaa, ja se saa perhoset lepattamaan vatsassani.

Hän nojautuu lähemmäs kasvojeni. ”Mitä tahansa painajaisessasi olikin, se ei ole totta. Mutta tiedätkö, mikä on?” hän kysyy kiusoitellen.

Hän kohottaa vasemman käteni huulilleen, hyväilee rystysiäni ja näyttää kultaista sormusta, joka asettui edellisiltana pysyvästi nimettömääni.

Ajatus saa ihoni kihisemään. *Logan on minun. Minä olen hänen. Me emme tarvitse muita. Muilla ei ole mitään väliä.*

Katseeni laskeutuu Loganin kasvoista samanlaiseen sormukseen, joka roikkuu ketjussa hänen kaulassaan, kiluu tatuoidulla rinnalla.

Mietin eilisiltaa ja annan hyvien muistojen pyyhkiä painajaisen jälkivaikutukset tiehensä. Ensin Logan ojensi minulle pienen punaisen sormusrasian ja nappasi sitten t-paitansa alta piilosta oman sormuksensa. Aika tuntui pysähtyvän, aivot eivät suostuneet toimimaan, mikään ei käynyt järkeen ennen kuin näin hänen polvistuvan parvekkeen muovilattialle toisen polven varaan. Hän ajoitti kosinnan täydellisesti: aurinko painui mereen, upposi tulipallona veteen ja jätti taivaan hohkaamaan vaaleanpunaisena ja kimmeltävän sinisenä.

Pitelin sormusta kädessäni hetken ennen kuin sujautin sen sormeeni.

”Katso sisäpintaa”, Logan ohjeisti, ja minä tottelin. Sinne oli kaiverrettu ohuella kaunokirjoituksella meidän sanamme, lause jonka sanomme toisillemme joka ilta

ennen nukkumaanmenoa ja aina erotessamme. Meidän rakkaudentunnustuksemme.

”Me kaksi ikuisesti”, sain sanotuksi, vaikka liikutus kuristi kurkkua.

”Me kaksi ikuisesti”, Logan toisti. ”Nyt se on virallista.”

Olin odottanut sitä hetkeä siitä saakka, kun olin tavannut Loganin ensimmäistä kertaa kaksi vuotta aiemmin. Jo ensitapaamisellamme tiesin, että hän pelastaisi minut.

Nyt on minun vuoroni painautua häntä vasten, sillä janoan tuntea hänen huulensa omillani. Mutta juuri kun olemme sulamassa suudelmaan, painajaisen ääni räähättää makuuhuoneeseemme.

Töm, töm, töm.

Tunnen, kuinka ruumiini jäykistyy ja lihakseni jännittyvät.

LUKU 2

BROOKE

Vedän kursoria kannettavan tietokoneen näytöllä hieman sisäänpäin ja kutistan reiteni täydelliseen Barbie-kokoon. Näytöltä minua tuijottavat hymyilevät kasvoni, ruumiini on vääntynyt huippuun hiomaani poseeraukseen: käsivarsi on ojennettu näyttämään mahdollisimman kapealta, ylävartalo on kääntynyt hieman pois kamerasta, vatsa vedetty sisään.

Työhön tylsistyneenä nojaudun tuolin selkänojaa vasten ja huokaisen. Tiki Palmsissa pyörii muutama vieras, mutta koska nyt on aamiais- ja lounaskiireen välinen hiljainen hetki, Koh Mokin sukelluskeskuksen ulkoilmaravintola ja rantabaari on suhteellisen tyhjä. Hörppään jääkahvia, jota olen siemaillut tunnin verran, ja uppoudun maisemaan.

Toisin kuin suurin osa asiakaskunnasta olen valinnut paikan ravintolan nurkasta selin mereen. Vietettyäni kaksi viikkoa saarella olen jo tottunut valkohiekkaisia rantoja hellästi hipovaan uskomattoman siniseen veteen ja väreihin, jotka ovat ylikyllästetyt kuin Instagram-filtterin jäljiltä. Sen sijaan suuntaan katseeni kohti hotellia ja seuraan sisään ja ulos kulkevia vieraita. Se on paljon kiinnostavampi näkymä.

Hotelli on kaiverrettu kukkulan kylkeen kuten suurin osa rosoisen saaren rannoilla olevista rakennuksista. Istumapaikaltani näen rantapolun, joka nousee jyrkästi päätielle. Polun varren matalissa motellimaisissa rakennuksissa on huoneita vieri vieressä kovalla kädellä maisemoidulla pihalla. Rinteen tasaiselle alueelle, ainoaan mahdolliseen paikkaan, on rakennettu kaksi uima-allasta – toinen on tarkoitettu lekotteluun ja toinen sukellusharjoitteluun.

Seuraan katseellani, kuinka sukeltajaporukka nousee jyrkän rinteän räpylät kädessä ja maskit ranteesta riippuen todennäköisesti matkalla hotellin vetonaulakohteeseen: sukelluskauppaan. ”Koh Mok: bileongelmainen sukellussaari” lukee hotellin aulassa myytävissä t-paidoissa. Katseeni ei kuitenkaan kiinnity sukeltajiin, vaan kulkee kohti hentorakenteista tyttöä, joka seuraa heitä noin viiden metrin päässä. Toisin kuin sukeltajat hän ei kannata mitään. Hänellä on hienovireiset kasvopiirteet ja ohuet vaaleanruskeat hiukset.

Tavallisesti en uhraisi ajatustakaan tuollaiselle tytölle, mutta hänen katseensa on kiinnittynyt minuun. Katson häntä silmiin hetken verran vakuuttuneena siitä, että hän kääntää katseensa tajutessaan minun katsovan takaisin, mutta hän ei tee niin. Hänen katseensa on hermostuttavan intensiivinen, ja käykin niin, että minä käänän katseeni ja teeskentelen keskittyväni läppäriin näyttöön.

Tytössä on jotakin tuttua, hän muistuttaa jotakuta. Käyn mielessäni läpi luetteloa vanhoista kavereista, Instagram-tutuista ja jopa sukulaisista, mutta en saa ajatuksesta kiinni.

Nostan katseeni, ja tyttö tuijottaa minua edelleen. Sukeltajat suuntaavat oikealle sukelluskauppaan vievälle polulle, mutta tyttö jatkaa kohti ravintolaa. Hän on ilmeisesti tulossa suoraan luokseni. Jokin minussa jännittyy. Kuka tämä tyttö oikein on?

”Ajattelin, että kannattaa tuoda vaihtoehtoja.”

Korvani juuresta kuuluva ääni säikäyttää minut.

”Mi-mitä?” änkytän.

”Hupsista, ei ollut tarkoitus pelästyttää! En tiennyt, mitä haluat juoda, niin ajattelin, että kannattaa tuoda vaihtoehtoja.” Nostan katseeni ja näen Neilin, joka hymyilee minulle hassusti. Hän viittooo kohti edessämme olevaa pöytää, jolla on kolme juomaa: vihreä pullo Chang-olutta, vaaleanpunainen sateenvarjolla koristeltu cocktail ja ulkonäön perusteella mansikkasmoothie.

Neil on iso, hän muistuttaa ulkoisesti pikemminkin nallekarhua kuin muita sukelluskeskuksen miehiä, jotka kasvattavat erottuvia lihaksiaan salilla tuntikausia joka päivä. Hänen kasvonsa ovat pisamien peitossa, niitä on karannut jopa hänen vaaleanpunaisille huulilleen. Tulenpunaiset hiukset ovat märät ja sivujakauksella. Katselen, kuinka otsahiusten suortuvan päähän muodostuu vesipisara, se riippuu siinä hetken ennen kuin putoaa käsi-varrelleni.

”Sori”, Neil naurahtaa, kun vesi osuu iholleni. ”Tulin just sukeltamasta.”

Siinä siis selitys. Hän varmaankin vei tavaransa sukelluskaupalle ja saapui ravintolaan rannan puolelta. Olin niin tytön lumoissa, etten edes kuullut Neilin tilaavan baarissa.

Se tyttö, ajattelen, kun hän palaa mieleeni.

Käännyn saman tien kohti hotellia, mutta tyttö on pois. Onpa kummallista. Olisin voinut vaikka vanna, että hän oli tulossa juttelemaan minulle. Katselen rinnettä ylös ja alas, kampaan katseellani jopa rannan, mutta häntä ei näy missään. Hän on kadonnut kuin tuhka tuuleen.

”Näin sinut täällä enkä voinut vastustaa pikaista lasillista kauniin neidon kanssa.” Neilin äitelä iskurepliikki palauttaa minut nykyhetkeen, ja tahtomattanikin punastun.

Tapasin Neilin viime viikolla, kun Cass pakotti minut ulkomaalaisten kansoittamaan Frangipani-sukellusbaariin parin kilometrin päässä rannalta. Paikan omistaa Cassin poikaystävä – tai myöhään eilisyönä saamani tekstiviestin mukaan nykyään kihlattu. Cass kertoi Neilin olevan hänen työkaverinsa, yksi hotellin kolmesta sukellusopettajasta. Yritin olla huomaamatta perhosia vatsassani, kun Neil kätteli minua ja esitteli itsensä brittiaksentillaan, mutta petturinaamani rusotti joka kerran sinä iltana, kun tunsin Neilin katseen ihollani. Sen jälkeen olen nähnyt hänet muutamaan otteeseen, mutta aina porukassa. Emme ole koskaan ennen tavanneet kahdestaan. Tämä tuntuu erikoisen intiimiltä.

”Kai sinä tiedät, että kello on tuskin kymmenen aamulla. Ei ihan mikään happy hour”, sanon ja tukahdutan nauruni.

Neil esittää yllättyvänsä. ”Eikö kukaan ole kertonut, että Koh Mokilla on aina happy hour?”

Valitsen viattomimman kolmesta vaihtoehdosta ja vedän smoothien lähemmäs itseäni. Hätkähtämättä Neil istuu tuoliin minua vastapäätä ja asettaa kaljan ja cocktailin

eteensä. ”Jääpähän enemmän minulle”, hän sanoo ja iskee silmää.

Hän ottaa reilun kulauksen vaaleanpunaisesta cocktailista, paperinen sateenvarjo hieroo hänen vasta-ajeltua leukaansa. En voi olla hymyilemättä, kun näen tyttömäisen drinkin hänen jättiläismäisessä pisamaisessa kädessään.

”Hei”, Neil sanoo huomattessaan reaktion. ”Vaaleanpunainen cocktail on hyvä osoitus siitä, kuinka varma olen miehisyydestäni.”

Nauran, ja yllättävästi nauruni on paljon aidompaa kuin ensitreffien tyypillinen vaivaantunut kikatus. Mutta ovatko nämä treffit? Vai pelkästään lasillinen kavereiden kesken?

”Mm.” Neil maiskauttaa suutaan. ”Sengphet, erinomainen juoma kuten aina”, hän huudahtaa baarimikolle. Sengphet, joka tuntuu aina olevan tiskin takana sen lisäksi että toimii Tiki Palmsin pääasiallisena hovimestarina, tarjoilijana ja plokkarina, liittää kätensä yhteen kiitollisuuden eleeksi. Olen jutellut Sengphetin kanssa vain pari kertaa pikaisesti. Hän on muuttanut tänne Laosista noin vuosi sitten ja on yrittänyt kovasti opetella englantia, jota kaikkien hotellin työntekijöiden odotetaan osaavan vieraiden vuoksi. Hän kompastelee sanoissaan, mutta hymyilee hampaat näkyen ja naurahtaa nolona.

Baarin kaiuttimista kaikuu nopeatempoinen Mumford & Sonsin kappale, se on alkusoittoa räväkille teknobiiteille, jotka ottavat vallan heti auringon laskettua. Juon pitkään smoothiestani, mutta arvasin maun väärin. Se maistuu papaijalle ja pitaijalle ja on uskomattoman herkullista.

”Mitäs sinä puuhailit ennen kuin keskeytin sinut epäkohteliaasti?” Neil kysyy tummien silmien lämmin katse minuun liimautuneena.

Tyttö palaa mieleeni, ja vilkaisen vielä kerran ympärilleni ravintolassa, mutta häntä ei näy.

”En kummempaa, kunhan editoin kuvia, joita otin, kun kävimme Cassin kanssa patikoimassa Khrum Yailla pari päivää sitten.”

”Vai niin”, Neil vastaa. ”Cass on hyvä turistiopas, jos hän kerran vei sinut vuorelle.” Nyökkään enkä kerro oikeaa syytä, jonka vuoksi pyysin Cassia näyttämään patikkareitin, miksi todella halusin nähdä huipun. ”Kiva, että sinusta ja Cassista on tullut noin läheisiä”, Neil jatkaa.

Hymyilen, kun mieleen nousee päivä parin viikon takaa, ensimmäinen aamuni saarella, kun tapasin Cassin. Hän istui muutaman pöydän päässä siitä, missä minä ja Neil istumme nyt. Kuuntelin, kuinka Cass tilasi aamupalaa Sengphetiltä, ja tunnistin tutun aksentin.

”Sinähän olet amerikkalainen?” kysyin, kun Cass oli tehnyt tilauksensa. Hänen silmänsä laajenivat kuin olisin syyttänyt häntä jostakin. ”Ei ollut tarkoitus salakuunnella, mutta satuin kuulemaan kun tilasit. Olen ollut pari päivää Thaimaassa enkä yllätyksekseni ole vielä törmännyt yhteenkään toiseen amerikkalaiseen.”

Cass nyökkäsi kohteliaasti, mutta ei vastannut.

”Minä olen Brooke”, yritin vielä.

”Cass”, hän vastasi.

”Ja mistäpäin Yhdysvaltoja olet kotoisin?” kysyin suoraan.

”Öö, New Yorkista”, hän vastasi. ”Entä sinä?”

Huokaisin helpotuksesta, kun tajusin, etten ollut pillannut koko keskustelua heti alkuunsa. ”Michiganista”, vastasin. Michigan ei herätä kysymyksiä.

Huomasin Cassin mustan pikeepaidan, jonka rinnassa oli Koh Mok Dive Resortin, saaren sukelluskeskuksen ja ainoan hotellin logo. ”Oletko täällä töissä?”

”Joo, olen sukellusopettaja.”

”Vau”, sanoin. ”Millaista hommaa se on?”

Vähä vähältä Cass alkoi avautua ja kertoi asuneensa saarella kaksi vuotta ja seurustelleensa jo pidemmän aikaa saaren erään baarin omistajan kanssa. Minäkin kerroin kaikkea itsestäni, jälkikäteen ajateltuna kai liikaakin. Taatusti enemmän kuin Cass oletti kuulevansa. Kun Cass sitten oli saanut aamiaisensa syötyä, molemmille oli selvää, että meistä tulisi ystäviä. Siitä lähtien olemme tavanneet lähes joka päivä.

”Niinpä”, sanon nyt Neilille. ”Onni potkaisi, kun tapasin hänet.”

Neil nyökkää tietäväisesti, ja istumme hetken vaiti. Odotan hiljaisuuden olevan vaivaannuttavaa, mutta se onkin yllättävän mukavaa. Katselemme, kuinka reppureissaajat viskovat rantalentopalloa toisilleen matkalla jyrkkää rinnettä alas rannalle.

”Miten olet viihtynyt Koh Mokilla?” Neil kysyy lopulta.

”Erinomaisesti. Täällä on siis niin kaunista, ja kaikki ovat tosi kivoja”, sanon. Objektiivisesti katsoen väitteet pitävät paikkansa.

”Aiotko jäädä tänne?”

Kysymys tulee puskista, vaikka olisi pitänyt osata odottaa sitä. Tiedän, millaisen vastauksen Neil haluaa, mitä

hän odottaa. Hän odottaa, että jäisin hänen ja muiden ulkomaalaisten seuraan, jotka ovat tehneet Koh Mokista kotinsa parin viime vuoden aikana. He kutsuvat itseään ”Vakioporukaksi”.

”Kenties”, vastaan lopulta niin sovittelevasti kuin osaan. ”Elän aika lailla viikko kerrallaan.”

Neil nyökkää ymmärtäväisesti. Hän näyttää siltä kuin aikoisi sanoa vielä jotakin, mutta vaihdan puheenaihetta.

”Mikä sinut toi Koh Mokille? Mistä tiesit, että halusit asettua juuri tänne?”

Neil juo taas ilmeisesti vastaustaan pohtien. Olen huomannut, ettei Vakioporukka oikeastaan koskaan puhu menneisyydestään. Se on suorastaan kielletty puheenaihe, kuin heidän elämänsä olisi alkanut vasta Koh Mokilla.

Puhuessaan Neil alkaa kuin ohimennen sormeilla rannekoruja, joita minulla on molemmissa käsissä monen sentin mitalta. Osa on helmikoruja, osa pelkkiä narunpätkiä. Jotkut olen ostanut, jotkut saanut, usein lapsilta eri matkakohteistani. Neil siirtää jokaista korua kerrallaan, ihomme koskettavat toisiaan. Se on kumman intii-miä, ja vaistoni käskee minun vetäytyä, mutta jokin estää. Jokin hänen kosketuksessaan tuntuu oikealta.

”Se tavallinen tarina. Aika rankka lapsuus, juoppo isä, koko helahoito. Lähdin reissuun heti koulusta päästyäni enkä harkinnutkaan pysähtymistä ennen kuin pääsin tänne. Löysin sukeltamisen ja vähän niin kuin rakastuin.” Viimeisen sanan kohdalla tunnen lämmön nousevan poskilleni. ”Jokin tässä paikassa vain tuntui oikealta, vaikka en osaa sanoa tarkalleen, mikä. Järkkäsin sitten Fredericin

kanssa niin, että tein baarimikon töitä maksaakseni sukelluskoulutuksen. Kun vihdoinkin läpäisin sukellusmestarin kokeen, hän palkkasi minut opettajaksi. Siitä on kolmisen vuotta.”

Neil on oikeassa: tarina on tavallinen, melkein naurettavan yleispätevä. Kaikesta huolimatta sisälläni herää myötätunto häntä kohtaan. Katseeni ajautuu jatkuvasti hänen sormiinsa, jotka ovat jättäneet ihoni ja kietoutuneet lasin ympärille. Ensimmäistä kertaa niin pitkään aikaan kuin muistan huomaan kaipaavani toisen kosketusta, hänen kosketustaan. Haluan tuntea hänen sormensa ihollani.

”Entäs sinä? Mikä sinut toi meidän pikku saarellemme?” Neil kysyy.

”Olen ollut reissussa jo jonkin aikaa”, sanon vakio-vastaukseni mukaisesti. ”Ja minkälainen reppureissaaja olisin, jos en olisi tullut Thaimaahan?”

Neil nyökkää, ja jokin hänen hymyssään kannustaa jatkamaan.

”Valmistuin yliopistosta etuajassa”, selitän, ettei minun tarvitse kertoa, että jätin opiskelut kesken vain parin kuukauden jälkeen. ”Enkä oikein tiennyt, mitä tekisin elämäläni. Olin aina halunnut matkustella, niin sitten lähdin. Ensin reppureissasin Itä-Euroopassa. Ajattelin, että voisin kirjoittaa freelancer-toimittajana juttuja lehtiin, mutta se suunnitelma meni penkin alle, niin tein sitten Instagram-profiilin ja TikTokin ja nettisivut ja koko homman...”

Vaikeiden ja lasken katseeni, sillä tunnen tutun häpeän, joka aina ottaa valtaansa, kun kerron työstäni. Valmistaudun Neilin reaktioon, silmien pyöräytykseen tai kenties vähättelevään tuhahtukseen. Ne ovat tyypillisiä vastauksia,

kun kerron olevani somevaikuttaja, sillä se on sekä kadehdittu että halveksittu ammatti.

Neil kuitenkin vain istuu hetken täysin hiljaa.

”Hmm”, hän sanoo lopulta. Suu kääntyy hymyyn, ja huomaan ensimmäistä kertaa hänen vasemman poskensa hymykuopassa lävistyksen.

”Mitä hmm?” kysyn. Kuulen ääneni flirttailevan sävyn, jota en ole käyttänyt sitten opiskeluaikojen, ja yritän olla sävähtämättä inhosta.

”Brooke, en taida uskoa sinua.”

Vatsani kramppaa heti, ja joudun pakokauhun valtaan. *Hän tietää. Hän on tajunnut. Kaikki on ohi.*

Mutta pilke Neilin silmäkulmassa katkaisee syöksykierteeni.

”Et taida kertoa kaikkea”, Neil jatkaa. ”Sinun kaltaiselasiksi fiksuilla tytöillä oli varmasti pilvin pimein vaihtoehtoja yliopiston jälkeen. Meidän kaltaiset tyypit – siis reissaajat – lähtevät yleensä maailmalle etsiäkseen tai paetakseen jotakin. Kerro siis. Mikä sinun syysi on?”

Annan lihasteni rentoutua, sillä pelkoni oli perusteeton. Neil ei tiedä – hän ei voi tietää – miksi oikeasti olen täällä.

”Tiedäthän sinä, tällainen perus parikymppisen itsensäetsimisvaihe. Matkustelen, että löytäisin itseni ja niin pois päin.” Haluan vaihtaa puheenaihetta, joten kohotan lasiani ja kannustan häntä tekemään samoin. Kilautamme niitä yhteen. ”Taisi vain käydä hyvä tuuri, että päädyin tänne.”

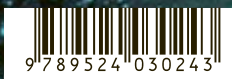
Neil vastaa hymyyni, ja siemailemme juomiamme samaan tahtiin. Nautiskelen smoothiesta ja annan äitelän imelyyden peittää alleen kitkerän valheen.

Hengitä syvään

Cass johtaa oppilaitaan ensimmäiselle sukellukselle upealla Koh Sangin rannikolla Thaimaassa. Cass on ohjannut monta vastaavaa sukellusta aiemminkin, mutta tällä kertaa asiat karkaavat nopeasti käsistä.

Kun Cass pääsee takaisin rantaan, yksi hänen oppilaistaan on kuollut ja toinen vakavasti loukkaantunut. Cass tietää, että hänen idyllinen elämänsä tropiikissa saattaa pian olla ohi. Joku tietää Cassin piilotteleman salaisuuden, ja Thaimaan kuvankau- niissa maisemissa sukeltaessa voi helposti sattua onnettomuuksia. Etenkin, koska joku vaikuttaa varmistavan yksi murha kerrallaan, etteivät reppu- reissaajat koskaan lähde paratiisista. Ja Cassilla on tunne, että hän saattaa olla seuraava uhri.

SARA OCHSIN maailmalla suureen suosioon noussut esikoistrilleri *Paratiisin pinnan alla* kertoo Thaimaas- sa asuvasta sukelluksenopettajasta, jonka menneisyys vyöryy päälle hyökyaallon lailla.

ISBN 978-952-403-024-3

84.2

www.bazarkustannus.fi